

1. FRANCA VIOLA

Het was zomer 1970, en de tijd had deze regels nog niet platgetreden:

*Geslachtsverkeer bestaat
sinds 1963
(voor mij was dat een tikje laat),
toen Chatterley was vrijgegeven
en vóór de eerste Beatle-plaat.*

PHILIP LARKIN, 'ANNUS MIRABILIS' (VOORHEEN 'GESCHIEDENIS'),
COVER MAGAZINE, FEBRUARI 1968

Maar nu was het zomer 1970 en had geslachtsverkeer flinke vorderingen gemaakt. Geslachtsverkeer was van ver gekomen, en iedereen moest er vaak aan denken.

Ik dien erop te wijzen dat geslachtsverkeer twee unieke kenmerken heeft. Het is niet te beschrijven. En het bevolkt de wereld. Het hoeft ons dus niet te verbazen dat iedereen er vaak aan moet denken.

*

Keith zou die hele hete, eindeloze, erotisch gezien cruciale zomer logeren in een kasteel op een bergheiling boven een dorp in Campanië, Italië. En nu wandelde hij in de schemer door de straatjes van Montale, van car naar bar, geflankeerd door twee twintig-

jarige blonde meisjes, Lily en Scheherazade... Lily 1,65 m., 86-63-86. Scheherazade 1,78 m., 94-58-84. En Keith zelf? Nou, hij was even oud, en slank (en donker, met een zeer misleidende, onverzettelijk ogende stoppelkin); en hij viel in het zwaar betwiste gebied tussen een meter vijfenzestig en een meter achtenzestig.

Maten. In studies over de samenleving had je ook zo'n trits cijfers, de bevolkingsstatistieken, met geboorten, huwelijken en sterfgevallen; hier staan ze voor boezem, taille en heupen. In de lange dagen en nachten van zijn vroege puberteit vertoonde Keith een abnormale interesse voor maten; en vaak verzon hij ze voor zijn solitaire genoeg. Hij had dan wel nooit kunnen tekenen (met een kleurpotlood kreeg hij twee linkerhanden), hij kon wel cijfers op papier zetten, de omtrek van vrouwen in getalvorm. En elke mogelijke combinatie, of althans alles wat iets weg had van een mens, 90-115-140 bijvoorbeeld, of 150-150-150, leek zeker de moeite waard om over na te denken. 117-119-79 en 79-119-117: zeker de moeite waard om over na te denken. Maar toch werd je altijd teruggesleurd naar de archetypische zandloper, en als je eenmaal was gestuit op bijvoorbeeld 246-8-246, was er geen nieuwe weg meer over; tevreden zou je een uur lang naar het cijfer acht kunnen staren, rechtop staand en daarna op zijn kant; totdat je duf terugkeerde naar je treurnis en tranen verwekkende combinaties van in de zeventig, in de vijftig, in de zeventig. Louter getallen, louter gehele getallen. En toch, als hij in zijn jeugd onder de foto van een zangeres of een filmsterretje haar maten genoteerd zag, deden die heel indiscreet flapuiterig aan, ze vertelden hem alles wat hij moest weten over de nabije toekomst. Hij wilde die vrouwen niet omhelzen en kussen, nog niet. Hij wilde ze redden. Van een fort op een eiland, zeg maar, zou hij ze redden...

86-63-86 (Lily), 94-58-84 (Scheherazade) – en Keith. Alle drie studierend aan de Universiteit van Londen: rechten, wiskunde,

Engelse literatuur. Intelligentsia, adel, arbeidersklasse. Lily, Scheherazade, Keith Nearing.

Ze liepen omlaag door steile steegjes die werden stukgereten door scooters en doorsneden door in de wind rimpelende tapijten van kleren en beddengoed, met om de andere hoek een halfverborgen kapelletje, inclusief kaarsen, stoffen onderzettertjes en de levensgrote beeltenis van een heilige, een martelaar, een uitgemergelde geestelijke. Crucifixen, misgewaden, groene of verkankerde wassen appels. En dan was er de geur: zure wijn, sigarettenrook, gare kool, afvoerputjes, scherpzoete eau de cologne en ook de penetrante geur van koorts. Het drietal stopte beleefd toen een bruine, rijkelijk aangepaste rat parmantig kuierend hun pad kruiste: als het beest had kunnen spreken zou het een plichtmatig *buona sera* hebben gebromd. Honden blaften. Keith haalde diep adem, hij dronk met diepe teugen de prikkelende, de prangende, penetrante geur van koorts in.

Hij struikelde en stond meteen weer stevig op zijn benen. Hoe kwam dat? Al sinds zijn aankomst, vier dagen eerder, had Keith in een schilderij geleefd, en nu stapte hij eruit. Met al die cadmiuroden, die kobaltblauwen, die strontiumgelen, stuk voor stuk vers gemalen, was Italië een schilderij, en nu stapte hij daaruit en betrad iets wat hij kende: het zakencentrum en de winkelstraten van een bescheiden industriestadje. Keith had verstand van steden. Hij had verstand van bescheiden hoofdstraten. Bioscoop, apotheek, sigarenwinkel, banketbakker. Met grote glazen oppervlakken en interieurs in neonlicht: de allervroegste sporen van de boetiekjes-luister van de marktstaat. Daar in de etalage: etalagepoppen van gekaramelliseerd bruin plastic, een zonder armen, een zonder hoofd, opgesteld in beleefd introducerende houdingen, alsof ze je welkom heetten bij de vrouwelijke vorm. Dus de historische uitdaging drong zich botweg op. De houten madonna's op de hoek van de steegjes zouden uiteindelijk worden ver-

drongen door de plastic dames van de moderne tijd.

Nu gebeurde er iets... iets wat hij nog nooit had meegemaakt. Vijftien à twintig seconden later werden Lily en Scheherazade, die Keith tussen zich in als het ware in de tang hielden, snel en surreëel overspoeld door een zwerm jongemannen, geen jongens of tieners, maar roepende, smekende, kwebbelende jongemannen in snelle overhemden en geperste broeken; constant heen en weer schietend, als een telekinetische kaarttruc met koningen en boeren, schuddend, couperend en uitwaaiierend onder de straatlantaarns... De energie die ze uitstraalden was, stelde hij zich voor, van het niveau van een gevangenisoproer in Oost-Azië of onder de Sahara – maar ze raakten hen niet echt aan, ze hinderden niet echt; en na pakweg honderd meter lieten ze als luidruchtige soldaten een losse formatie ontstaan, een stuk of tien stelden zich tevreden met het uitzicht van achteren, nog een stuk of tien koersten van beide zijden op hen toe, en de grote meerderheid liep achterstevoren voorop. Wanneer zie je dat nou? Een massa achterstevoren lopende mannen?

Aan de andere kant van het groezelige glas zat Whittaker op ze te wachten, met zijn drankje – en de postzak.

*

Terwijl de meisjes bij de deur bleven treuzelen – overleggen of hergroeperen – liep Keith door naar binnen en zei: ‘Het lijkt wel of ik spoken zie. Dat was een nieuwe ervaring. Jezus, wat mankeert die lui?’

‘Andere benadering,’ zei Whittaker lijsig. ‘Ze zijn niet zoals jij. Geen rustige aanpak, daar geloven ze niet in.’

‘Ik ook niet. Ik pak de zaken ook niet rustig aan. Niemand zou iets merken. Wát nou rustig aanpakken?’

‘Doe dan wat zij doen. De volgende keer dat je een meisje ziet dat je leuk vindt, maak je een bokkensprong voor haar.’